

дослідницьку діяльність досягають 2,5 млрд. євро (обсяг інвестицій в R&D-секторі складає більше 20%). Близько 90% виготовленої топ-сектором продукції іде на експорт. А також сьогодні 90% усіх компаній в світі, що спеціалізуються на виробництві кремнієвих чипів, застосовують у своїй діяльності голландські технології і обладнання.

Отже, основними альтернативними шляхами фінансування сталого розвитку ЄС є обмін екологічними знаннями, передача екологічно чистих технологій та запобігання фінансових криз. В процесі вивчення даного питання, було виявлено, що інвестування в освіту, науку та професійну підготовку є одним з найважливіших пунктів, а також до цієї категорії можна віднести впровадження нововведень в інформаційні технології.

Література

1. Дегтярьова І. Б. Економічні та фінансові інструменти забезпечення сталого регіонального розвитку: досвід ЄС / І. Б. Дегтярьова, О. І. Мельник, Я. В. Романченко // Mechanism of Economic Regulation. - 2014. - № 3. - С. 18-27.
2. Порядок денний на XXI век [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.un.org/russian/conferen/wssd/agenda21/>
3. EU budget 2014. Financial report. - Luxembourg: Publications Office of the European Union, 2015 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://ec.europa.eu/budget/financialreport/2014/lib/financial_report_2014_en.pdf
4. Финансирование научных проектов в странах ЕС [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.nas.gov.ua/siaz/Ways_of_development_of_Ukrainian_science/article/13016.2.1.002.pdf
5. Кошельна В. М. Інноваційні підходи та інструментарій управління ресурсно-іміджевим потенціалом будівельної організації / В. М. Кошельна // Економічний вісник університету. - 2014. - Вип. 23(1). - С. 13-18.

ТЕОРЕТИЧНІ ПИТАННЯ ВІДТВОРЕННЯ ГУДВІЛУ ПІДПРИЄМСТВА

Літвінов О.С., к.е.н, доц., Літвінова В.О., к.е.н, доц.

Одеський національний економічний університет

Незважаючи на зростання значення у діяльності підприємств нематеріальностей загалом та гудвілу зокрема, в економічній науці досі залишаються не розглянутими питання визначення сутності та видів відтворення нематеріальних активів та гудвілу підприємства.

Нематеріальні ресурси – це ідентифіковані умови, складові діяльності підприємства, які не мають матеріальної форми та можуть бути використані в діяльності підприємства з метою отримання економічної вигоди. Нематеріальні ресурси не обов'язково повинні входити до капіталу, активів підприємства, є й такі, що не можуть бути захищені правом власності, а й, відповідно, не можуть бути частиною капіталу підприємства або його активів.

Нематеріальні ресурси за видами можна розділити на нематеріальні активи до яких входять ресурси пов'язані із технологіями, із користуванням природними ресурсами, майном та іншими правами, пов'язані із творчою діяльністю та із комерційними позначеннями, а також на неконтрольовані з боку підприємства нематеріальні ресурси, які пропонуємо об'єднати під назвою гудвіл. До гудвілу на наш погляд входять ресурси, які пов'язані з комунікаційними відносинами, із людським капіталом та репутацією [1, с. 61].

Гудвіл за своєю сутністю не має матеріально-речової форми, що й ускладнює осмислення процесу його відтворення. Але ж гудвіл, як і будь-які інші види ресурсів необхідно відновлювати протягом часу, оскільки без цього вони із часом втрачають свої споживчі якості. В разі, якщо гудвіл не буде відтворюватись підприємство не зможе відтворювати всі інші фактори виробництва й економічні відносини та не зможе здійснювати підприємницьку діяльність.

Під відтворенням гудвілу підприємства розуміється безперервний процес відновлення споживчих якостей гудвілу підприємства. Втрата споживчих якостей гудвілу відбувається в наслідок його морального зношування в результаті появи на ринку нових більш корисних об'єктів гудвілу. Під зносом гудвілу пропонуємо розуміти процес втрати гудвілом своїх споживчих якостей.

Процес відновлення вартості об'єкту гудвілу називається вартісним відтворенням гудвілу. Вартісне відтворення виступає умовою забезпечення відтворення споживчих якостей гудвілу. Але ця умова не є обов'язковою, оскільки навіть за відсутності вартісного відтворення підприємство може забезпечувати процес відтворення споживчих якостей гудвілу.

Процес відтворення гудвілу в загальному випадку складається з двох стадій (етапів):

створення (оновлення) та зносу гудвілу. Стадія створення (оновлення) гудвілу включає дії, які спрямовані на створення нового (оновлення діючого) гудвілу, який в результаті буде відповідати вимогам за своїми споживчими якостями.

Таким чином, було розглянуто сутність та види відтворення такої складової нематеріальностей підприємства, як гудвіл. Визначено сутність зносу

гудвілу та обґрунтовано необхідність його відтворення. Розглянуто стадії процесу відтворення гудвілу підприємства.

Л і т е р а т у р а

1. Літвінов О. С. Відтворення нематеріальних активів підприємства: сутність та види // Економіка та держава. – 2015. – № 3. – С. 59-63.

ПОЛІТИЧНА СТРАТЕГІЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ ЯК ТРЕНД ТИСЯЧОЛІТТЯ

Мазур О.Г., д. політ. н., доц.

Східноукраїнський національний університет імені Володимира Даля

Освовою проблемою початку третього тисячоліття стає взаємодія цивілізацій в процесі глобалізації світового соціуму. Цей процес характеризується неминучою переоцінкою фундаментальних підстав людського буття, переглядом технократичного відношення до людини і місця її існування, визнанням необхідності переходу світової спільноти на шлях сталого розвитку.

Парадоксальне поєднання «ультрарозвиненості» і «надвідсталості» у світовій спільноті привело до критики класичних теорій політичної модернізації і схем лінійного прогресу, актуалізувавши роботу по їхньому переосмисленню, створенню еволюційних моделей соціально-політичних трансформацій. В той же час ця діяльність спрямована на вироблення практичних орієнтирів, реалізацію політичних стратегій глобального розвитку, що відповідають вимогам нового тисячоліття. Складні і суперечливі політичні процеси, що відбуваються в сучасній Україні і світі в цілому, ставлять перед дослідниками ряд завдань, пов'язаних з осмисленням нових реалій, моделюванням і прогнозуванням наслідків глобальних трансформацій, з їх впливом на механізми, темпи, спрямованість національно-державного будівництва і на створення інтеграційної концепції політичної трансформації України.

Фундаментом концепції «сталого розвитку» стало вчення В.Вернадського про ноосферу. Теорія і практика засвідчили, що на межі століть вчення про ноосферу виявилось необхідною платформою для напрацювання триєдиної концепції сталого еколого-соціально-економічного розвитку. Вказана концепція увібрала в себе й теоретичне осмислення перших світових моделей 1970-х років, зокрема, теорії «межі зростання» (the limits of growth) і «сталого зростання» (sustainable growth). Творці проектів глобального розвитку дійшли висновку, що здійснення політики «сталого зростання»

нерозривно пов'язане з формуванням «сталого суспільства» (sustainable society). Основні уявлення про такий соціальний устрій були вперше викладені Л. Брауном в його роботі «Побудова сталого суспільства» 1981 р.

Зазначені теоретичні розробки «сталості» акумулювали в собі накопичений до кінця 1980-х років досвід глобального прогнозування. На відміну від багатьох попередніх проектів вони акцентували, передусім, на виявленні принципів світового розвитку, на основі яких могли б робитися спільні міжнародні дії. Таким чином, ці принципи визначалися з урахуванням загальнолюдської проблематики, із залученням авторитетних експертів і громадськості різних країн.

Об'єктивування концепції «сталого розвитку», заснованої на вченні В.Вернадського про ноосферу, було реалізоване на всесвітніх самітах ООН, за участі понад 180 країн світу, багатьох міжнародних організацій та провідних учених у 1992 році в Ріо де Жанейро та у 2002 році в Йоханесбургу. Оновлена концепція системно поєднала три головні компоненти сталого розвитку суспільства: економічну, природоохоронну і соціальну.

Сталий розвиток (sustainable development), - у формулюванні ООН, – це розвиток суспільства, що дозволяє задовольняти потреби нинішнього покоління, не наносячи при цьому шкоди можливостям майбутніх поколінь для задоволення їхніх власних потреб [1]. Визначення фундаментальних принципів сучасного і перспективного світового розвитку вимагало поєднання різних методологічних підходів і рівнів теоретичного осмислення цієї проблеми. Усе це до певної міри виявилось властивим аналізованій концепції.

По-перше, при формуванні ідей «сталості» мало місце звернення до історичного підходу. Він проявився, передусім, в урахуванні і вивченні криз і